

Arrest

nr. 228 340 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2018 kwam verzoekster de Schengenzone binnen met een visum type C, verstrekt door Nederland.

Op 9 april 2019 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Kontich informatie gegeven aan verzoekster en de heer V.M.J., van Belgische nationaliteit, in verband met het aangaan van een wettelijke samenwoning.

Op 16 april 2019 werd een “meldingsfiche van het voornemen van een vreemdeling in onwettig verblijf om een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten” opgesteld door de gemeente Kontich.

Op diezelfde dag al, nl. 16 april 2019, nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: M., A. N.

geboortedatum: [...]1993

geboorteplaats: Suriname

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 23/10/2018. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene zwanger is, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)"

Op 27 juni 2019 legden verzoekster en de heer V.M.J. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 1 juli 2019 werd die verklaring van wettelijke samenwoning voor advies overgemaakt aan de Procureur des Konings. De registratie van de wettelijke samenwoning werd bijgevolg uitgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiele motiveringsplicht:

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

[...]

In casu is de bestreden beslissing van 16 april 2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeksters visum reeds verstreken is;
- dat verzoeksters intentie om wettelijk samen te wonen met haar partner haar geen verblijf verschaft;
- dat verzoeksters zwangerschap haar evenmin automatisch verblijf verschaft;
- dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen schendig uitmaakt van artikel 8 EVRM;

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat het gegeven dat verzoekster zwanger is een essentieel gegeven is, dat niet lichtjes moet worden onderschat door verwerende partij.

Dat ingevolge haar zwangerschap verzoekster is opgenomen geweest in het ziekenhuis.

Dat verwerende partij het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet voldoende heeft overwogen.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ze licht haar tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en zijn verblijfsgerechtigde Nederlandse partner en haar kind.

Dat verzoekster duurzame en hechte banden ontwikkeld heeft met haar Belgische partner, van wie zij thans zwanger is.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zwanger is en een vaste relatie heeft met een Belgische onderdaan met wie zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familierelatie tussen de verzoekster en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze familieband in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

Verzoekster voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Ze wijst erop dat ze zwanger is, dat dit een essentieel gegeven is en dat dit niet moet worden onderschat door de gemachtigde. Verzoekster vervolgt dat ze omwille van haar zwangerschap in het ziekenhuis werd opgenomen en stelt dat de gemachtigde het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet voldoende heeft overwogen. Verzoekster acht de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig en disproportioneel genomen. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde met de ‘grove borstel’ over haar dossier is heengestapt en niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook in het kader van haar tweede middel, waarin ze de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, stelt verzoekster dat ze duurzame en hechte banden heeft ontwikkeld met haar Belgische partner, van wie zij thans zwanger is. Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde geen ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen, nu ze aantoonde zwanger te zijn en een vaste relatie met een Belgische onderdaan te hebben met wie zij een gezinscel vormt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde wat betreft het gezinsleven heeft gemotiveerd dat de intentie om te huwen of om wettelijk te gaan samenwonen of het feit dat verzoekster zwanger is geen automatisch recht op verblijf geeft. Verder motiveert de gemachtigde dat de terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Met verwijzing naar een arrest van de Raad stelt de gemachtigde dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde op zich het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar feitelijke partner, waarmee ze een wettelijke samenwoning wenst af te sluiten en hiervoor ook concrete stappen heeft gezet, niet betwist. Er blijkt ook niet dat betwist wordt dat verzoekster zwanger is van haar feitelijke partner, de heer V.M.J., van Belgische nationaliteit. De gemachtigde gaat immers vervolgens over tot een belangenafweging, wat het aannemen van een beschermingswaardig gezinsleven met de partner veronderstelt. Het komt verweerder in de nota met opmerkingen dan ook niet toe a posteriori het beschermingswaardig gezinsleven in vraag te stellen. Waar hij in de nota stelt dat een inlichting vragen om een eventuele wettelijke samenwoning in te

dienen, niet kan gezien worden als een bewijs van een duurzaam gezinsleven gezien iedereen inlichtingen kan inwinnen, gaat verweerder volkomen voorbij aan het feit dat verzoekster zwanger is. Verweerder betwist in de nota niet dat verzoekster zwanger is van de heer V.M.J. Ook het feitelijk samenwonen tussen verzoekster en de heer V.M.J. wordt niet betwist. In de nota wordt overigens ten overvloede door verweerder uitdrukkelijk aangehaald bij de uiteenzetting van de feiten dat verzoekster op 13 mei 2019 nog steeds verbleef op het gezamenlijk adres. Zoals supra aangehaald kan volgens de rechtspraak van het EHRM ook een feitelijke relatie als een stabiele partnerrelatie beschouwd worden waarbij moet rekening gehouden worden met relevante factoren zoals het al dan niet samenwonen en toewijding ten aanzien van elkaar door bijvoorbeeld samen kinderen te hebben.

De Raad ziet dan ook geen reden om geen beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de heer V.M.J. aan te nemen.

Bijgevolg moet de Raad nagaan of de gemachtigde in zijn belangenafweging of *fair balance*-test in het licht van een eventuele positieve verplichting op passende wijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster en een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gevoerd van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad kan verzoekster volgen dat haar zwangerschap een essentieel gegeven is. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de zwangerschap op de hoogte was. Hij beperkt zich evenwel tot de stelling dat een zwangerschap verzoekster "*geen automatisch recht op verblijf geeft*". De gemachtigde gaat er echter aan voorbij dat de huidige beslissing geen weigering van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden inhoudt. Ook al is een zwangerschap op zich inderdaad niet voldoende voor het verkrijgen van een verblijfsrecht, is de draagwijdte van de bestreden beslissing geheel anders. Verzoekster wordt een terugkeerverplichting naar Suriname opgelegd, zodat ook in het licht van die terugkeerverplichting de zwangerschap in rekening had moeten worden gebracht.

Waar de gemachtigde nog op stereotiepe wijze stelt dat een terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip terug te keren niet in disproportionaliteit staat met het gezinsleven, artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de migratiewetgeving geen schending is van artikel 8 van het EVRM, heeft hij in deze algemene stellingen geen blijk gegeven van het feit dat hij werkelijk heeft rekening gehouden met de individuele gezinssituatie eigen aan verzoekster en haar partner, meer bepaald met haar zwangerschap.

De Raad volgt verzoekster dan ook dat de gemachtigde met de 'grove borstel' over haar persoonlijke situatie is gestapt en haar zwangerschap heeft onderschat. Het motief dat verzoekster kan gaan bevallen in Suriname en daar of "*elders*" een gezinsleven kan uitbouwen, zoals verweerder in de nota suggereert, is duidelijk een a posteriori-motief.

Waar verweerder nog in de nota onderstreept dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, en hiermee naar zeer oude rechtspraak van de Raad van State en de Raad verwijst, gaat hij volledig voorbij aan de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet: "*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*", hetgeen de hiërarchie der rechtsnormen en de primauteit van het EVRM weerspiegelt. Waar verweerder in de nota ook nog stelt dat de beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster van haar partner definitief wordt gescheiden, maar enkel dat zij tijdelijk het land moet verlaten met de mogelijkheid terug te keren met de nodige binnenkomstdocumenten, wijst de Raad er vooreerst op dat een terugkeerverplichting in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten maar kan opgelegd worden als een zorgvuldig onderzoek op grond van artikel 8 van het EVRM is gebleken, quod non in casu. Opnieuw gaat verweerder overigens met deze redenering voorbij aan de zwangerschap van verzoekster waardoor ook een tijdelijke scheiding grote gevolgen kan hebben voor het specifieke gezinsleven van verzoekster en haar partner. Verder merkt de Raad op dat naar Belgisch recht het ook niet vereist is voor het indienen van een aanvraag om gezinshereniging in functie van een Belgische partner of Belgisch kind, dat men eerst terugkeert naar het herkomstland om vervolgens legaal naar België te komen, zoals blijkt uit artikel 52, §1, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster stipt eveneens aan dat zij is opgenomen geweest in het ziekenhuis omwille van haar zwangerschap. De Raad stelt op grond van een stuk in het administratief dossier vast dat de

gemachtigde van die opname in het ziekenhuis op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook al blijkt uit het stuk in het administratief dossier niet om welke reden verzoekster in het ziekenhuis lag, blijkt hoe dan ook niet dat de gemachtigde dit in zijn belangenafweging heeft betrokken. De Raad is van oordeel dat dit gegeven niet zonder enige pertinentie is en kan dan ook niet vaststellen dat de gemachtigde een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gevoerd van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar een attest van ziekenhuisopname dat is gevoegd bij het verzoekschrift en dus pas na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan verweerder volgen dat met dit attest, gevoegd bij het verzoekschrift, geen rekening kon gehouden worden, maar zoals gezegd blijkt uit een ander stuk in het administratief dossier dat de gemachtigde van de ziekenhuisopname wel op de hoogte was.

Bijgevolg blijkt geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM, hetgeen deze verdragsbepaling nochtans vereist. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES